

## Witte Donderdag

Op Witte Donderdag zit Jezus Christus met zijn discipelen aan een lange tafel. Ze zijn bij elkaar voor het Laatste Avondmaal. Jezus en zijn vrienden eten brood en drinken wijn. Het brood wordt Zijn lichaam. De wijn wordt Zijn bloed. Na het Laatste Avondmaal wandelt Jezus door de nauwe straten van Jeruzalem naar Getsemane, een park aan de voet van de Olijfberg. Onder de cipressen rusten Jezus en zijn vrienden. Ze praten over de revolutie en het koninkrijk van God. Het is laat en vermoeid door de wandeling, de wijn en de gesprekken over het leven valt de een na de ander in slaap.

In Getsemane is Jezus boos op zijn vrienden. Ze liggen om hem heen, maar het lijkt alsof ze hem in de steek hebben gelaten. Omringd door de mensen die hem het meest dierbaar zijn voelt hij zich alleen. Intens alleen. Met diep gebogen armen bidt Jezus knielend: "Vader, mijn Vader, als het mogelijk is laat deze beker aan mij voorbijgaan."

Dezelfde avond wordt Jezus door een Judaskus verraden.

Op Witte Donderdag in het jaar 2009 is mijn zoon Jan geboren. Mijn vrouw Esther en ik zijn in een ziekenhuiskamer. De verloskundige in de kamer is onrustig. De veel te jong ogende arts lijkt onkundig. Esther ligt in het witte metalen bed. Ik sta naast haar. Ik voel me onnozel. Ik voel me onzinnig. De geboorte van Jan is chaotisch. Jan heeft zijn navelstreng om zijn nek. Zijn lichaam hangt slap en zijn kleur is grijs. Esther, de arts, de verpleegkundige en ik zijn in een witte kamer. De paniek is groot. De verloskundige pakt de baby op. De navelstreng wordt door de arts doorgeknipt. Jan wordt bij zijn moeder weggehaald. Ik sta verslagen te kijken naar de plotselinge angst in deze kille ziekenhuiskamer. Hulpeloos, zinloos, radeloos.

Een minuut later wordt mijn zoon in een kamer verderop in de steriele ziekenhuisgang door mensen in witte kleding omringd. Ik sta achter de artsen, broeders en zusters. Ik ben een toeschouwer op de tweede ring. Hulpelozer, zinlozer, radelozer. De moeder van Jan is veel te ver weg. Ik kan haar niet halen. Ik kan Esther niet bereiken. Hulpeloos, zinloos, radeloos.

Ziekenhuispersoneel plakt pleisters en slangen op het kleine lichaam van Jan. Iemand met een groen schort plaatst een meter op zijn borst. De gele en blauwe tubes en de naalden zien er angstaanjagend uit. Ik houd mijn hart vast. Ik praat mezelf moed in. Ik kijk naar Jan, mijn pasgeborene. Ik denk aan zijn moeder Esther, mijn geliefde vrouw, die niet alleen, maar wel eenzaam in een kleur- en vormeloos bed ligt, zo'n tien meter van ons vandaan.

Met Jan gaat het al snel de goede kant op. Hij ademt rustig en stabiel. Van grijs wordt hij blauw en na een uur kleurt hij roze. De paniek is voorbij. Ik houd zijn moeder, mijn vrouw, mijn Esther in mijn armen. We voelen elkaars tranen. We proeven de tranen. Tranen van opluchting. Tranen van liefde. Ik voel de tranen van liefde over mijn wangen stromen.

Jan blijft een nacht in het ziekenhuis. Op Goede Vrijdag haal ik Jan op in het Albert Schweitzer-ziekenhuis in Dordrecht en breng hem thuis bij zijn moeder. Ik leg hem bij haar in bed. Jan blijft een jaar in de armen van zijn moeder. Dat is nauwelijks een overdrijving.

Het is Witte Donderdag 2022. Ik stel mezelf een vraag: "Waarom ga ik morgen pelgrimeren naar Rome?"

Ik stamel iets van een antwoord. Het bevat drie elementen: geloof, groeien als mens en de wereld ontdekken. De reis is een actieve belijdenis om de wereld mijn geloof te tonen en een zoektocht naar de kracht van geloven. Ik ga op zoek naar kennis over mezelf. Ik vraag me af hoe ik een betere vader, echtgenoot, zoon en broer kan zijn. En tijdens de reis wil ik me verwonderen over de wereld van de natuur en de mensheid. Zinvol.

Ik ben geen wandelaar. Ik ben geen schrijver. Lopen naar Rome is een *tour de force*. Een boek schrijven is een onmogelijke opdracht. Stap na stap zal ik zien waar dit avontuur me brengt.

## Goede Vrijdag

Dordrecht - Roosendaal

Mijn zoon Jan is vorige week dertien jaar geworden. Na zijn geboorte verblijft hij een jaar lang in de geborgenheid van zijn moeder. Hij wil bij niemand anders zijn. Hij kan geen anderen verdragen. Hij kan niet bij zijn vader zijn. Het is goed dat hij zijn eerste jaar bij zijn moeder is, want Jan heeft de warmte van Esther nodig. Na een jaar komt Jan los van zijn moeder. Hij is een goede vriend en is graag bij anderen. Hij duldt zelfs zijn vader.

Vandaag is het Goede Vrijdag. Op Goede Vrijdag wordt Jezus gekruisigd op de berg Golgotha. De hemel gaat open en de mensheid ontvangt het geschenk van het eeuwige leven.

Op Goede Vrijdag in het jaar 2009 haal ik Jan op in het Albert Schweitzer-ziekenhuis in Dordrecht en neem hem mee naar huis. Op Goede Vrijdag 2022 begint mijn uitdaging, mijn wandeling naar Rome. Goede Vrijdag is een mooie dag om een pelgrimstocht te starten.

Op 15 april 2022 vertrek ik om half acht 's ochtends. Ik doe mijn hoge wandelschoenen aan en pak mijn rugzak, die eigenlijk de rugzak is van mijn nicht Lotte, de dochter van mijn zus Anoeska. Ik draag grijze hoge wandelsokken, een grijze lichte ademende sneldrogende wandelbroek met Zweedse vlag en afritsbare pijpen, een merinowollen T-shirt met een afbeelding van een wasbeer met een caravan op zijn rug (hilarisch!), een grijs merinowollen shirt met lange mouwen, en een blauwe hardshell goretex jas (onverwoestbaar in alle weersomstandigheden; onmisbaar volgens mijn neef; de duurste jas die ik ooit heb gekocht), en een onderbroek heb ik aan (van de Hema, gewoon uit de kledingkast gepakt vanochtend).

Lotte ging met de rugzak naar Zuidoost-Azië en kwam heelhuids weer terug. Dat is geruststellend. In de rugzak zitten de spullen die ik de komende maanden bij me heb. In deze tas zit mijn leven voor de komende twee, drie maanden. De tas is ongeveer twaalf kilo zwaar. Dat hoop ik tenminste, want ik heb mijn bagage niet meer op de weegschaal gezet. Twaalf kilo zwaar was de rugzak, toen ik vorige week voor het laatst veertig kilometer ging wandelen ter voorbereiding op mijn pelgrimstocht.